

ตะลอมรัก

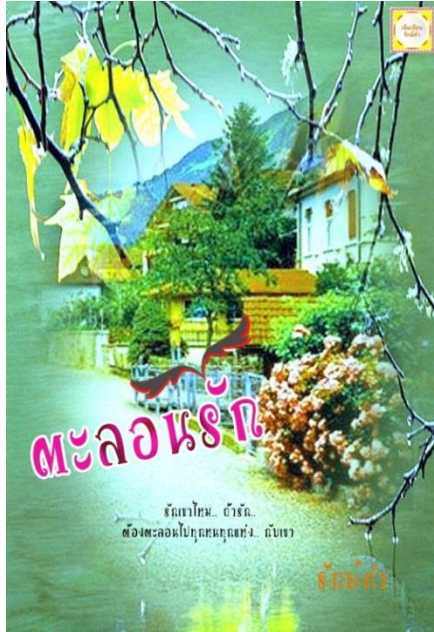
รักเขาใหม่.. ตัวรัก..
ต้องตะลอมไปทุกหนทุกแห่ง.. กับเขา

รักมีค่า

ผู้เขียน : รักษ์คำ

ปกและศิลปกรรม : รักษ์คำ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

มณีนันต์ปกปิดตัวตนเพราะไม่มีทางเลือก เธอมีภารกิจสำคัญต้องทำให้สำเร็จ ทว่า ระหว่างทางนั้นเธอกลับพบรักกับนายโก้ ชายหน้าดุที่กล่าวหาว่าเธอเป็นขโมย

ก็อย่างที่บอก เพื่อให้ภารกิจสำคัญสำเร็จลุล่วง แม้จะถูกกล่าวหาอย่างไร เธอก็ต้องเดินหน้าต่อไป และนายโก้ก็ต้องเป็นเสาหลักให้เธอเกาะเกี่ยวไปบนเส้นทางที่เธอ 'ตะลอนไป'

1

มีบางอย่างผิดปกติ และเขาจะไม่ปล่อยให้ผ่านสายตาไป ต้องมีใครสักคน
แอบอยู่หลังกองชุดการแสดงซึ่งมีตกว่าตรงนี้ เขาหรือตาตุๆ กำหมัดเกร็งอย่าง
ตื่นตัว กระจกหน้าออกมาได้เมื่อไหร่ จะไม่ถามไม่ทัก ขอต่อยก่อนเลย

"ว้าย"

"อ้าว"

แล้วหมัดก็จ้ำจี้จ้ำจ๋ เพราะคนที่ตนกระจกออกมาพร้อมต่อยกลับกรีดร้อง
ตระหนก เสียงใส่ปนแหลมบอกชัดเลยว่าเจ้าตัวเป็นผู้หญิง

"เธอเป็นใคร"

หมัดที่จ้ำจี้จ้ำจ๋ลดต่ำลง คอเสื้อที่ขยี้มนั่นก็ค่อยๆ ปล่อย หากแต่ที่ท่า

ดูต้นยังคงเข้มข้นากแล้ว 'มณีนันต์' ก็กลัวจนหน้าซีดปากสั่น เธอพนมมือไหว้อย่างน่าสงสารทีเดียว

"ขอโทษค่ะ ฉันทิว"

เธอสารภาพตะกุกตะกัก รีบถอยห่างทันทีที่เนื้อตัวเป็นอิสระ โดยเฉพาะคอเสื้อที่โดนตะบหนักจนหายใจขัดเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน

"เธอเป็นใคร"

คำถามเดิมที่ฝ่ายตรงข้ามจะไม่ปล่อยผ่านดังมาอีก มณีนันต์ก็มีความจำเป็นที่ยังเผยฐานะตัวตนแท้จริงตอนนี้ไม่ได้ เธอเร่งนึกชื่อเก๋ๆ มาปกปิดเป็นการใหญ่ จะให้ตัวเองชื่ออะไรดีเล่าที่มันฟังดูแล้วให้ความรู้สึกเหมือนว่าเป็นสาวชาวบ้านแถวนี้

ใช่ เธอไม่ใช่คนแถวนี้ แล้วก็ไม่ได้ช่วยว่าที่นี่คือที่ไหน เธอหนีสะเปะสะปะด้วยความหวาดกลัว หอบความซอกซำที่โดนชายคนรักหักหลังทรยศมาตายดาบหน้า จนเห็นรถบรรทุกสิบล้อคันนี้จอดอยู่ข้างทาง เธอก็รีบผลุงเข้ามาซ่อนตัว

ตอนแรกก็ตั้งใจไว้เพียงเท่านั้น แต่ไม่ถึงอึดใจ เจ้ารถตัวดีก็เคลื่อนขยับแล้วมันก็พัดพาเธอมาเสียไกล จนแน่ใจว่ามันจอดนิ่งแล้ว เธอถึงค่อยทำใจดีสู้อยู่เยียมหน้ากลัวๆ กล้าๆ ออกมา แล้วพบว่าที่นี่คือที่แปลก

"ถ้ายังไม่ตอบดีๆ ฉันทิวจะจับตัวเธอส่งตำรวจ"

"อะไรนะ มะ.. ไม่ๆ ฉันทิวไม่ไป ฉันทิวเจอตำรวจนะ อย่าพาฉันทิวไปหาตำรวจ ฉันทิวยังไม่อยากเจอ"

เธอละล้าละลักวิ่งวอน ระยะเวลาห่างหายวับไปเมื่อเธอถลันเข้าประตูอย่าง

ลืมหิ้ว เกาะแขนพลาจเขย่ำก็ลืมหิ้วเหมือนกัน สีหน้าแววตาอ่อนปนน้ำตาให้หุ่ม
หน้าเข็มเบนออกแล้วเอียงจ้องอย่างครุ่นคิด

"นะคุณนะ อย่าจับตัวฉันส่งตำรวจเลย"

มณีนันต์อ้อนวอน จากเกาะแขนก็เปลี่ยนเป็นกอดแน่น

"สงสารฉันเถอะค่ะ ฉันก็แค่หิวเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจโมยอะไรเลย แค่เข้ามา
มาดูว่าพอจะมีอะไรให้กินบ้างไหมก็เท่านั้นแหละ"

"บนรถคนอื่นนี่หรือ แอบขึ้นมาอีกต่างหาก ถ้าฉันไม่เจอ เธอจะยอม
โผล่หัวออกมาไหม ตอบมา"

พอยกย่อนตอกหน้าจบบก็ตะคอกกร้าว

"ถ้าไม่ตอบว่าเธอเป็นใคร ฉันไม่สนว่าเธอจะตั้งใจโมยหรือแค่หิวไหม
จับโจรได้ก็ต้องส่งตำรวจเท่านั้น"

"เอ๊ะ"

มณีนันต์ยยะแล้วนะ เธอผลักแขนใหญ่ขึ้นเหงื่อ เท้าสะเอวฉุนเฉียว แล้ว
หลุดเสียงแหวอย่างลืมหิ้วว่า

"มีเมตตารธรรมบ้างไหมนี่ เจอคนตกทุกข์ได้ยากแทนที่จะเอื้อเพื่อนำใจ
เอะอะก็ขู่ยันเลยนะ"

"ขู่อะไร"

"ขู่ว่าจะพาฉันส่งตำรวจไง ฉันไม่ได้ทำผิดสักหน่อย แค่.. แค่.. "

'นายโก้' หรีตาดูอีกนิต ยิ้มเยาะก็รื้อนอยู่บนปากหยักหนา เขาพยักพเอิต
ทำทายเป็นเธอแก้ตัวมาให้เต็มที่ จะอีกอ๊กอ้าอิงอยู่ทำไม นิสัยโจรจริงๆ โดนจับได้

คาหนังคาเขาเสียขนาดนี้แล้ว ยังแกล้มยอมแพ้ม

"แค่หิว"

มณีนันต์โพล่งฉุนเฉียวออกมาในที่สุด ก็คิดได้เท่านี้จริงๆ และมันก็คือความจริงด้วย เธอหิวมาก ตาลายตาพรวดตั้งแต่วิ่งกระเซอะกระเซิงหนีลงจาก 'ภูพรามณณ์' ตอนกลางดึก กว่าจะลงถึงถนนใหญ่ก็เข้ามืด แล้วรถคันนี้ก็จอดสงบเหมือนรอกทำ

"ชื่อ"

นายโก้สำหรับ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าเธอชื่ออะไร ขอแค่รู้ชื่อ สักประเดี๋ยวก็สืบค้นได้หมด

"แก้ว"

มณีนันต์หลับหูหลับตาโกหก เธอหายใจแรงตอนคนถามหน้าเข้มหรือตาเหมือนไม่เชื่อ จึงโพล่งออกไปดังๆ อีกหน และอย่างคับแค้นใจยิ่งว่า

"ฉันชื่อแก้ว ได้ยินไหม แก้วๆ ให้ฉันกินข้าวสักคำ ตมน้ำสักอีก ได้หรือยัง แล้วก็เลิกทำหน้าเข้มใส่ฉันได้แล้ว ฉันกลัว"

นายโก้เกือบหัวเราะออกมา นี่ขนาดกลัวนะยังแผดเสียงแปดหลอด หน้าแดงก่ำ ตาคูเป็นแม่เสือ แล้วถ้าไม่กลัวเล่า เธอไม่แปลงร่างเป็นนางยักษ์แล้วเขมือบเขาไปกลืนกินทั้งตัวหรือหรือ แหม ผู้หญิงคนนี้ก็กลัวได้แปลกดีจัง

"เธอแอบขึ้นมาบนรถตอนไหน และจากที่ไหน"

จากภูพรามณณ์ จากเมืองน่านบ้านเกิด จากเรือนหอที่เราร้อนไปด้วยแสงเพลิงแห่งความจริง จากความผิดหวังชอกช้ำ และจากจุดเริ่มต้นของชีวิตที่ว่าง

เปล่าแทบไม่เหลืออะไรอีกเลย

นายโก้ไม่ได้ยินหรือกว่าสาวแปลกหน้าเนื้อตัวมอมแมมคร่ำครวญตอบ
เช่นนี้ เพราะมันดังอย่างคับแค้นขมขื่นอยู่แต่ในใจชอกช้ำ สิ่งที่เขารับรู้ก็คือรีบ
ถลันไปรับรางวัลเงินแล้วโอบกอดไว้อย่างตักใจเมื่อพบว่าเธอ 'หมดสติ'

'ดาว' เดินกอดดอกสำรวจวงหน้าแลถ่มของสาวแปลกหน้าด้วยแววตาที่ไม่
ค่อยไว้วางใจนัก ตอนมอมแมมก็ดูไม่ค่อยออกกว่าสวยแค่นั้น แต่พอลบคราบ
กะดึกะต่างออกหมด แม่ตัวดีก็ช่างงามหยาดฟ้ามาดินเสียเหลือเกิน

"ยังไม่ฟื้นหรือ"

นายโก้แวะเข้ามาในเต็นท์ของนักร้องสาวเจ้าของฉายา 'ดาว ดาริยา'
ขวัญใจหนุ่มนักฟังเพลงลูกทุ่งทั่วทุกหัวระแหง ก็ได้หล่อนี่แหละโปรยเสน่ห์ดึงดูด
แขก ไม่อย่างนั้นวงลูกทุ่งเพลงเก่าของ 'ครูแทน' คงจบเห่ไปนานแล้ว

"ยัง แก่ล้งหรือเปล่าก็ไม่รู้ อาจกลัวนายโก้จับส่งตำรวจก็ได้ ตัวกะเปี้ยก
เดียวเอง ทำไมป็นขึ้นมาชอนในรถได้"

"ฉันก็อยากถาม แต่ชิงสลบเสียก่อนนี่ เอ้า นี่อาหารนะ ถ้าฟื้นก็ให้กินเสีย
หน่อย"

"ทำไมต้องเอาใจ"

เสียงถามระแวงปนหึงหวงเต็มพิกัด

"เอาใจอะไร ก็ตั้งแต่จับตัวได้ แม่ตัวดีก็ขอยู่อย่างเดียว"

"ขออะไร"

"ขอกิน"

"กินอะไร กินนายโก้หรือ"

นายโก้หัวเราะดูๆ ไม่ใช่ไม่รู้หรอกนะว่านักร้องเสียงสวรรค์หลงรัก ไม่แอบด้วยนะ เพราะเจ้าตัวสารภาพฉ่งฉ่างอย่างกล้าหาญ ทุกคนในวงต่างรับรู้กันหมด

โดยเฉพาะผู้หญิงด้วยแล้ว ดาวจะสัมผัสเสียงซุ่มปนดูได้อย่างน่ากลัวทีเดียว ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นแม่บ้าน แม่ครัว ชุรการ บัญชี หางเครื่อง จึงพร้อมใจกันคุยกับเขาแบบเท่าที่จำเป็น

นอกจากกางปีกกันท่าสาวอื่นไม่ให้เข้าใกล้แล้ว ดาวยังหึงหวงออกนอกหน้าทุกครั้งที่เขาพบปะเจรจากับผู้หญิงอื่นโดยไม่แยกแยะอีกด้วยว่าที่เขาทำอยู่นั้นคืองาน

นี่ขนาดยังไม่ได้บอกเลยว่าเขาไม่มีใจให้สักนิด ในสายตาก็เห็นนั่นละว่าสวย หุ่นดี เสียงเพราะ แต่คุณสมบัติที่หล่อ่นมีก็ไม่อาจแรงเร้าให้หัวใจดวงนี้เกิดความรักได้ บางที เขาอาจเกิดมาเพื่อรักใครไม่เป็นก็เป็นได้

"อย่าให้รู้ณะว่าคิดเกาะเกาะกับมันนะ ฉันทเอาตาย"

หล่อ่นแถมมากระแซะ แล้วกระซิบดูร้าย เสียงแหบพร่าลอดไรฟันเหมือนแม่เสือคำรามข่มขวัญ ยังแถมอีกนิดด้วยว่า

"สาปแข่งไม่ให้ผุดให้เกิดด้วยนะ จำใส่ใจไว้ให้ดีด้วยละ"

"ไปบ้านที่อื่น หรือไม่ก็ไปซ้อมเพลงต่อท่าเต้นกับคนอื่นข้างนอกดีกว่าไหม บ้าขึ้นทุกวัน"

นายโก้โบกมือไล่ พักพิเปิดเหมือนเร่ง นักร้องเสียงสวรรค์ก็เผยอาการ หงุดหงิด สะบัดหน้าฉุนเฉียวผละไป เขาจึงค่อยมีเวลามาหยุดหน้าฟูก่อนที่ปูซ้อนทับกันสองชั้น

"สวยดี แต่ผิวพรรณ.. "

เขาโน้มหน้าลงจนขีดแก้มใสขณะจิมจำวิจารณ์คำง

"ใสกริบไปหน่อย เหมือนลูกผู้ลากมากดี"

ขณะที่ใจคะเนพื้นเพ ตาเรียวดำก็หลุบจ้องผิวใสๆ ที่วพวงแก้มยู่ย เป็นสาวแก้มเยอะไม่เบา น่าจับน่าลูบ อืม ทำไมเนื้อถึงได้เนียนละเอียดแทบจะหารูขุมขนไม่เจออย่างนี้เล่า แล้วดูขนตาสี ดกเป็นแพแถมงอนแข็งอีกต่างหาก

"ก็จริงนะ ตัวกะเปียกเอง ป็นขึ้นไปบนรถตอนไหนกัน ทำไมรอดหูรอดตาของฉันทไปได้"

"ไม่จริง ไม่ โกหก ไม่จริง โกหก ไม่เชื่อ โกหก"

คนหมดสติเพ้อออกมา สีหน้าเผยความชอกช้ำระคนกระสับกระส่าย เหงื่อออกเต็มหน้าผากรวดเร็ว แต่นายโก้กลับสนใจน้ำตาที่ไหลพรูผ่านกำแพงเปลือกตาซึ่งยังปิดสนิทมากกว่า

เขาลืมไปแล้วว่าตนจิมจำอะไรก่อนหน้านี้ เพราะตกใจว่าเธอติดตัวขึ้นหน้าผากจนจุมูกเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเขาก็ถอยไปหน้าออกห่างไม่ทัน

ดีหน่อยว่าคนเพ้อหรือละเมอก็ไม่แน่ใจไม่รู้สีกตัว เธอร้องไห้เหมือนเด็กๆ

เปล่งเสียงสะอื้นปนอื้อๆ ยกหลังมือป้ายน้ำตาเปื้อนแก้ม กิริยารันทดไถ่ตาแค่นี้เองถึงความสงสารออกมาจากใจของนายโก้วบหนึ่ง

"ยังไง"

เขากลามเหมือนชวนหาเรื่องเมื่อเห็นเธอลืมตามมาประสานแสงสงสารจากใจแน่วนี้

"ไม่จริง"

"อะไรไม่จริง"

"โกหก เป็นเรื่องโกหก ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ"

นายโก้ตาโตกับอ้าปากค้าง กิริยาเงอะงะไปหมดเพราะคนเพ้อว่าโกหกกับไม่เชื่อโฝกอดอดออ่อน เขยาก็ก๊ๆ เหมือนอยากให้ช่วยสำหรับว่าสิ่งที่ตัวเข้าใจนั้นไม่ผิดแน่ แต่ไม่รู้สิ เขาฟังแล้วเหมือนสัมผัสกระแสหลอกตัวเองได้ตึงๆ อยู่นะ

"ว้าย ทำอะไรกันยะ นี้ กล้าดียังงะหล่อน ตบเลย"

ดาวย้อนกลับมาพร้อมกับส่งเสียงเอะอะแล้วตามด้วยอาละวาดเป็นนางเสือดอนฉกตัวผู้ หล่อนปราดมากระชากตัวสาวแก้มใสแล้วตบฉาดเข้าให้

"เฮ้ย"

นายโก้ทานได้เท่านั้น เขาตกตะลึงกับเหตุแปรเปลี่ยนกะทันหัน ไม่ทันได้ตั้งสติทำอะไร เหี่ยวฝ่ามือก็ล้มตึงแน่นิ่งไปอีกครึ่ง แต่คราวนี้ดาวไม่เชื่อแล้วหล่อนเข้าใจว่าเธอเสแสร้งมารยา จึงตะปบไหล่แล้วเขย่าจนเหยื่อหัวสั่นก๊ๆ อยู่บนหมอน

"พอ ทำอะไรของเธอ"

พอตั้งสติได้ นายโก้ก็รีบปรามหนัก แงะมือทำร้ายออกจากสองไหล่মন
อย่างพัลวัน

"ทำอะไร ก็จับตบมัน ฆ่ามันเลยก็ได้ แหม มาไม่ทันไร ก็ให้ทำทอดสะพาน
นายโก้ก็ตัวตึงนึ้กนะ กับฉันทะก็ทำเป็นหวงแขนหวงขา แต่ชนิดตะหนอยเป็น
หลบเป็นหลีกเหมือนมือฉันทัวฉันทัวเป็นเชื้อโรค"

"อะไร"

นายโก้ต้องปรามพร้อมนิ้วหน้าอืดอืด

"เบาเสียงลงหน่อยสิ คนข้างนอกได้ยินหมด"

"เบาทำไม"

ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ดาวแพดลันยิ่งกว่าเดิมอีก

"กลัวคนรู้ธาตุแท้ซิกอเจียบหรือ นังนี่ก็เหมือนกัน ขอตบอีกทีเถอะ
หมั่นไส้หนัก"

"ไม่ได้"

นายโก้ตวาดเลย แต่ก็รีบปิดฝ่ามือข้างนั้นออกอย่างใจหายใจคว่า เห็นอยู่
ซัดๆ ว่าสาวแปลกหน้าหมดสติไปแล้ว ทำไมหล่อนยังอาละวาดเป็นนางเสือบ้าอยู่
อีก ตบตีคนไม่รู้สีกตัวมันเก่งตรงไหนหรือ

"ออกไปเลย ออกไป หรือจะให้ฉันทัวฉันทัวออกไปเอง ออกไป"

นายโก้เป็นผู้จัดการคอยกำกับดูแลวงดนตรีให้อยู่ในกฎกติกาเพื่อความ
เป็นระเบียบเรียบร้อยในสังคมเล็กๆ ซึ่งมีประชากรอยู่รวมกันไม่เกินสามร้อยชีวิต
และด้วยหน้าที่นี้ เขาจึงมีอำนาจเต็มที่ในการตัดสินใจทุกอย่าง เช่นว่าสั่ง

ลงโทษคนทำผิดกฎอันเคร่งครัดที่เขากับหัวหน้าวงตราซึ้น ไล่คนที่สร้างปัญหาให้วงเดือดร้อนออก รับคนใหม่ที่จะเข้ามาช่วยส่งเสริมให้วงก้าวไปข้างหน้าอย่างราบรื่น

หรืออย่างเวลานี้ ก็กำลังขึ้นนิ้วบัญชาให้แม่นักร้องเสียงใสรับพาดหน้าสวย แต่บึ้งหงิกออกไปจากเต็นท์โดยเร็วก่อนที่เขาคจะเหลืออดเหลือทนแล้วสั่งลงโทษ

"อย่าบอกนะว่าชอบมัน"

ดาวแผดเสียงตัดพ้อ น้ำตาเริ่มรินอย่างคับแค้น แต่ก็ยอมถอยออกมายืนห่างฟุกลึกน้อย

"ฉันไม่ชอบผู้หญิงหน้าไหนทั้งนั้นแหละ ฉันเป็นเกย์ ชอบแต่ผู้ชาย พอใจไหม ออกไป"

ไม่ใช่เรื่องจริงหรอก เขาประชดเพราะหมั่นใส่สาวซึ้หึงไว้สาระเท่านั้นเอง แต่ก็บังเอิญอีกละว่ามณีนันต์รู้สึกตัวและทันได้ยินเข้า เธอยังไม่ลืมตาหรอก แต่ใจไขว้เขวก็พองโตขึ้นอย่างลึกลดว่าชายที่ไม่ใช่ชายคนนี้แหละคือฟางเส้นสุดท้ายให้เกาะ

ที่นี้ที่ไหนกัน ทำไมเสียงอีกทีก็ถึงได้ดังแว่วเข้ามาไม่หยุดหย่อน เต็นท์หลังนี้ก็เหมือนกัน ดูสกปรกไม่เป็นระเบียบ ฟุกลก็ไม่ค่อยนุ่มแม้จะลองหยิกๆ กดๆ ดูแล้วก็พบว่ามันซ้อนกันสองชั้นก็ตาม

"โอ๊ย ปวดหัวตุบๆ เลย"

เธอบ่นตอนพุงตัวขึ้นนั่ง ชะเง้อไปดูทางเข้าที่เห็นแต่ขาผู้คนที่ก้าวผ่านไปผ่านมา อู๊ย นั่นถาดอาหารหรือ ดิจัง เธอกำลังหิวเลย

"รู้สึกตัวแล้วหรือ คราวนี้แน่ นะ"

เพิ่งจะย้ายมานั่งบนเสื่อ และตรงหน้าคือโต๊ะไม้เดียวกับถาดอาหาร นายหน้าเข้มก็โผล่เข้ามา เธอจำเขาได้แม่นเลย ชูๆ จนเธอสติดับวูบไป

"อาการเป็นยังไงบ้าง ฉันให้หมอมาตรวจแล้วตอนเธอเป็นลม"

"เป็นลม"

ทวนคำบอกเล่าสั้นๆ แล้วหลุบมองเขาหย่อนตัวลงนั่ง ตาเรียวดำคู้้นดู น่ากลัวจริงๆ โครงหน้าก็ไม่ค่อยนุ่มนวลนัก ออกกร้านแถมเถื่อนพิกล หรือว่าเขาจะไม่ใช่คนดี ส่วนเธอก็หนีเสื่อปะจระเข้เข้าแล้ว

"มองฉันแบบนี้ทำไม นึกว่าโดนฉันปล้ำไปแล้วหรือไง"

"อ้อ ไม่หรอกค่ะ"

ต้องรีบปฏิเสธพลันออกไปก่อน ไม่ได้สิ เดี่ยวเขาจะหาว่าสบประมาท แล้วพานไล่เธอออกไปจากที่นี่ ถึงจะยังไม่รู้ว่าคือที่ไหน แต่ตอนนี้มันคือสถานที่ซ่อนตัวที่ดูว่าจะปลอดภัยสักชั่วระยะสำหรับเจ้าสาวหนีซ้ออย่างเธอ

"ซื่ออะไรนะ"

"แก้วค่ะ"

มณีนันต์แปลว่าดวงแก้วมากมายนับไม่ถ้วน มารดาเป็นคนตั้งชื่อนี้ให้หลังคลอดเธอได้เพียงสิบขวบโมง แล้วท่านก็จากไปเพราะร่างกายอ่อนแอมาก บิดา

เรียกเธอว่ามณีนันต์เต็มยศทุกครั้งเพื่อระลึกถึงภรรยาที่ท่านรักหมดหัวใจ

เช่นเดียวกับ 'บุรินทร์' ที่เรียกเธอเต็มยศเช่นกัน แล้วก็อ้างกลิ้งกลอกว่ามีเหตุผลเดียวกันกับบิดา เปเล่เลย เจ้าบ่าวของเธอเป็นสุนัขจิ้งจอกในคราบเทพบุตรสุดเท่ เขาเลวมากที่ทำตัวแสนดีลวงให้ใจเธอหวั่นไหวกระทั่งผูกพันเป็นรัก

"ฉันกินได้หรือยังคะ"

นอกจากต้องเก็บภวังค์ซ้ำชอกของตนแล้ว เธอก็จำต้องตั้งคำถามเพื่อหันเหวิถีสัจจะเหม็งของตาคู่คุณั้นด้วย เขาจะจ้องทำไมนักหนา หน้าตาของเธอเหมือนโจรมากขนาดนั้นเชียวยหรือ

"กินได้ ก็ยกมาวางไว้ให้กินตอนรู้สึกตัวนั่นแหละ ทำมาเปลี่ยนตั้งห้าหก ถาดแล้ว เป็นลมนานนะ นึกว่าตายไปแล้ว"

"นานหรือ"

"ฮือ สองวัน"

"อะไรนะ"

มณีนันต์มือไม่อ่อนช้อนร่วน ข้าวที่ตักหมายส่งเข้าปากเป็นคำแรกก็มีอันหกรดตัก เธออุทานเสียงหลง เบิกตากว้างเหมือนชายหน้าเข้มกลายเป็นผีไปแล้ว

"สองวัน"

นายโกก็ย้าเสียงต่ำๆ ไปตามปกติอีกที ไม่เข้าใจหรือกว่าทำไมคนฟังต้องสะดุ้งโหยงกับตกใจปานนั้น

"ตั้งสองวันเซียวหรือ เอ้อ แล้วยาของ.. "

ผู้หญิงคนนี้นั้นพิรุชวณระแวงซัดๆ พุดคำหยุดคำ ตาหวานแถมเศร้า
กลอกไปเรื่อย ลักษณะท่าทางหลุกหลิกพิลึก นายโก้เก็บกิริยาน่าสงสัยนั้นไว้
ใคร่ครวญในภายหลัง ตอนนั้นก็แค่ถามกระทุ้งเพื่อให้เจ้าตัวช่วยต่อประโยคที่ค้าง
ให้จบ

"ยาอะไร"

"เอ้อ มะ.. ไม่มีอะไร คงจะ..จะ.. "

"พุดให้ระแวงน้อยลงหน่อยก็ไม่ตายหรอก"

เขาประชดออกไปด้วยใจที่รำคาญ

"อย่าลืมนะว่าเธอแอบปิ่นขึ้นรถคนอื่น ที่เธอทำนะเขาเรียกว่าบุกรุกด้วย
ใจไม่ซื่อ แต่ฉันก็ยังไม่ถึงกับแค้นน้ำใจ ตอนเธอหมดสติก็ไม่ได้จับโยนทิ้งข้างทาง"

ถ้าหมายถึงเรื่องนี้ มณีนันต์ก็พอซาบซึ่งอยู่บ้าง จริงอย่างที่เขาลำเลิกมา
นั้นแหละ อย่างน้อยเขาก็ไม่ใจไม่ใส่ระกำทิ้งเธอไว้ข้างทางกับท้องหิวๆ

แต่จะทำยังไงดี เธอมีโรคประจำตัว อาการหอบหืดอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ
แล้วยาที่พกติดตัวไม่เคยขาดก็คงหล่นระหว่างทางตอนหนีลงจากภูพราหมณ์ อ้อ
หรือไม่ก็คงหล่นอยู่ในรถที่เธอขับเงอะงะไปตามถนนมืด เปียก และสิ้น

"เออละ"

นายโก้ถอนใจพร้อมกับตัดบทเพราะเห็นกิริยาอึดอันที่เธอทำ อย่างเช่น
เสยผมด้วยท่าทางครุ่นคิด ยกมือปิดปากด้วยท่าทางกังวล แล้วก็เปลี่ยนเป็น
ประสานนิ้วรัปปลายคางมนด้วยท่าทางกระวนกระวาย

"ท่าทางจะมีความลึบเยอะนะเรานะ รอไว้ถามตอนร่างกายแข็งแรงกว่านี้ก็ได้ กินข้าวกินยาแล้วพักผ่อนต่อเถอะ"

"อ้อ เดียว"

มณีนันต์จำต้องสะกดหน้าเข้มที่ลุกยืนอวดความสูง ก็ไม่สูงมากหรอก แต่ตัวเธอกะเปียกไปเอง

"คุณชื่ออะไรคะ ฉันจะได้เรียกถูก"

"โก้ คนที่นี้เรียกฉันว่านายโก้ ฉันเป็นผู้จัดการวง ดุแลจิปาละตั้งแต่โรงคร่ำยันเวทีแสดงโน่น"

"วง"

ทายาทเศรษฐีเมืองน่านทวนงๆ หน้าเริ่มเอ๋ๆ ให้นายโก้เลิกคิ้วงตามไปด้วย

"วงอะไรหรือ อู๋ตายแล้ว"

แล้วเธอก็อุทานกับตบอก โพล่งบ้าง ออกมาว่า

"วงไฟหรือ ตายแล้ว ที่นี้เป็นบ่อนพนันหรือ ตายแล้ว พ่อสอนว่าอย่าคบคนพวก.. "

"วงดนตรีลูกทุ่ง"

นายโก้แฉ่งขัดเสียงต่ำตามแบบฉบับหนุ่มขริม เขาเคื่องแล้วนะ เธอเตาได้เฮงช่วยมากเลย

"วงดนตรีลูกทุ่ง"

มณีนันต์ทวนซ้ำเสียงแห้งๆ ยิ้มกร่อยๆ สำนึกว่าเตาได้เฮงช่วยเหมือนที่

สายตาดูเข้มต่ามาแล้วเธอก็อ่านออกนั่นแหละ แต่เธอขឹងใจนะ ขอถามให้
กระจ่างหน่อย

"เอ้อ แล้วฉันจะทำอะไรได้บ้างในวงดนตรีลูกทุ่ง คือฉันร้องเพลงไม่เป็น
นะคะ เอ้อ เต็มก็ไม่เป็นค่ะ"

"อย่างนั้นหรือ แล้วทำอะไรเป็นบ้าง"

"ไม่เป็น"

"อ้อ ไม่เป็นสักอย่างหรือ ลูกคุณหนูหรือเปล่านี้"

"ฮือ เอ๊ย มะ.. ไม่ใช่"

นายโก้หรีตาดุพลาจครุ่นคิดอีก ผู้หญิงคนนี้พูดจาไม่ค่อยอยู่ในร่องในรอย
มีปัญหาทางสมองหรือเปล่า เอ๊ะ หรือว่าจะเดินปลัดตกจากเนินเขาแถวภู
พราหมณ์ ตอนฝนตกๆ แถวนั้นออกจะลื่น เธออาจกลิ้งลงมาแล้วหัวก็ไปพาดกับ
อะไรเข้า